

[Udenrigsministeren.]

mesiske parter er ifølge de foreløbige efterretninger inde i et dødvande netop nu. Der er kun meget ringe udsigt til, at der inden udløbet af de forskellige frister vil blive foretaget løsladelser af civile politiske fanger i Sydvietnam.

Regeringen deler offentlighedens stigende bekymring med hensyn til disse fangers skæbne og overvejer stadig væk alle muligheder for at bidrage til spørgsmålets løsning. Det har desværre ikke hidtil været muligt for os — og heller ikke for andre regeringer, med hvem vi har været i kontakt — at opnå sikre efterretninger om antallet af disse fanger eller om den behandling, de er udsat for. Parternes oplysninger er som bekendt helt modstridende. Befrielsesfronten opgiver antallet af civile politiske fanger hos Saigon-regeringen til flere hundrede tusinde, mens Saigon selv hævder, at det kun drejer sig om ca. 5.000, der i øvrigt — påstås det — ikke er politiske fanger, men folk, der er fængslet, fordi de har overtrådt landets love.

Der er ikke i de folkeretlige regler, som også forpligter Sydvietnams regering, direkte hjemmel til at kræve frigivelse af de civile politiske fanger eller åbning af fængsler og fangelejre for internationale humanitære hjælpeorganisationer. Uanset dette bør der imidlertid ikke herske tvivl om, at regeringen fortsat vil gøre, hvad der er muligt for os for at søge at finde udveje til at bidrage til en løsning af dette meget alvorlige spørgsmål.

Som det fremgår af communicateet fra det nordiske udenrigsministermøde i Oslo, som jeg nævnte for et øjeblik siden, er de nordiske regeringer nu alle fem enige om, at det ville bidrage til at fremme forsoning og afspænding på den koreanske halvø, dersom flest mulige lande normaliserer deres forhold til begge de koreanske regeringer. Danmark har som bekendt i mange år haft diplomatisk forbindelse med Sydkorea. I overensstemmelse med principudtalelsen i det nordiske communiqué og med regeringens principielle anerkendelsespolitik, hvorefter optagelse af diplomatisk forbindelse alene bør afgøres efter objektive folkeretlige kriterier, agter vi i den nærmeste fremtid officielt at foreslå Nordkorea, at der indledes drøftelser med henblik på normalisering af forholdet mellem vore to lande, sigtende på optagelse

af diplomatisk forbindelse mellem Danmark og Nordkorea.

Ud fra de samme overvejelser, som har ført regeringen til at søge normaliseret de diplomatisk forbindelse med Nordkorea, har regeringen, som det også vil være bekendt, besluttet at normalisere de diplomatisk forbindelse med Grækenland, som vi jo har diplomatisk forbindelse med, men en forbindelse som siden efteråret 1967 af politiske grunde har været holdt på chargé d'affaires-niveau. Der er endnu ikke truffet beslutning om, hvornår regeringen vil sende en ambassadør til Athen, men vi arbejder med spørgsmålet.

Jeg vil dog gerne her understrege, hvad jeg tidligere har sagt, at udsendelsen af en dansk ambassadør til Grækenland intet ændrer i regeringens bedømmelse af udviklingen i Grækenland og det nuværende græske styres krænkelse af fundamentale demokratiske principper. Det giver stadig regeringen grundlag for dyb beklagelse, at der i et land, der er medlem af NATO, kunne ske en udvikling som den, vi har været og stadig er vidne til i Grækenland.

Kort sagt, regeringens holdning i forbindelse med optagelse af diplomatisk forbindelse er simpelt hen udtryk for, at vi ikke ønsker at benytte vore diplomatisk repræsentationer som brikker i et spil om politisk sympati eller antipati. Jeg tror, det er en ganske fornuftig holdning for et lille land.

Jeg vil gerne slutte denne redegørelse med at vende tilbage til forholdet til USA. Regeringen føler sig overbevist om, at det traditionelle venskab mellem Danmark og USA er det fundamentale udgangspunkt for forbindelserne mellem vore to lande.

Det betyder ikke, at der ikke kan opstå meningsforskelle i forskellige udenrigspolitiske spørgsmål. Det har vi senest set i forbindelse med Vietnamkonflikten. Efter dansk opfattelse er sådanne meningsuoverensstemmelser helt naturlige; anderledes kan det ikke være, anderledes bør det ikke være mellem demokratier. Det bekræfter kun nødvendigheden af en stadig dialog. Som forbundskansler Willy Brandt for nylig har udtrykt det på sin partikongres i Hannover: De amerikanske partnere må gøre sig klart, at de nu står over for et mere selvbevidst Europa, som ikke længere blot er genstand for verdenspolitikken og supermagterne. Jeg